

nogen Tid siden rettede en Anmodning til Justitsministeren. Det drejede sig om to Mænd, som i Pastor Davidsens Sag vare blevne dømt for urigtig Vidneforklaring. Jeg rettede i Anledning af denne Dom og dens Følger en Henvendelse til Justitsministeren. I det Svar, Justitsministeren gav mig, siger han, at den Sag vedkom ikke mig (*Justitsministeren*: Vil De ikke læse Brevet op!). Jeg har det ikke ved mig, men den højtærede Justitsminister kan gerne senere faa Svaret; vi fortsætte jo Forhandlingerne. Jeg ved godt, at paa det Tidspunkt havde Justitsministeren neppe haft noget imod, at Svaret blev offentliggjort. Men vil den højtærede Justitsminister benægte, at han skrev, at det kom ikke mig ved? Ikke destomindre har Justitsministeren senere efter Foranledning af en anden Folketingsmand, nemlig det ærede Medlem for Sønder Vinge (*Rasmus Hansen*)...

Formanden: Jeg skal atter henstille til det ærede Medlem, om det virkelig er nødvendigt at fremsætte alle disse Udtalelser for at begrunde sin Stilling til det Ændringsforslag, det ærede Medlem har nævnt.

Sabroe: Ja, nu gav den højtærede Justitsminister mig Anledning til at komme ind paa dette, men jeg haaber senere at faa Lejlighed til at oplæse den paagældende Skrivelse.

Blandt de Oplysninger, Vidneforhørene give, er der blandt andet nogle vedrørende Børnens Kost paa „Hebron“. Under Behandlingen af denne Sag erklærede den højtærede Justitsminister, at det den Gang omtalte Hønsfoder eller Fedtegrever, som det i Virkeligheden var, var en god og spiselig Vare, og han erklærede, saa vidt jeg erindrer, at han som Dreng med megen Appetit havde spist Fedtegrever. Dette Hønsfoder blev i den Presse, der stillede sig paa Fru Bransholms Side, betegnet som en god og udmærket Vare, og man har søgt at give det Udseende af, at de Piger, der havde fortalt om dette Hønsfoder, havde søgt at fremkomme med noget, der kunde skade Fru Bransholm, uden at der var nogen sund Mening deri. Jeg skal ...

Formanden: Jeg maa atter henstille til det ærede Medlem, om det ikke er ganske unødvendigt at drage dette frem for at tage Stilling til Ændringsforslaget.

Sabroe: Jeg tillader mig, Hr. Formand, at sige, at naar vi her i Rigsdagen have at gøre med et Spørgsmaal om Understøttelse til Fru Bransholm, synes det mig at være af afgørende Vigtighed at konstatere, hvorledes den Behandling, hun gav Børnene, i Virkeligheden var. Jeg er nu i Besiddelse af det omtalte Hønsfoder, og ærede Medlemmer ville have Lejlighed til at se, hvilket svinsk og uappetitligt Produkt det er. I Maanedskriftet „Hunden“ findes en Annonce fra Holstebro Svineslagteri, der har leveret Fedtegreverne til Børnene paa „Hebron“. Annoncen lyder saaledes: „Fedtegrever, almindeligt anerkendt som det bedste Fødemiddel, der eksisterer, til Hunde og alle Slags Fjerkræ, faas til enhver Tid hos os i Kager paa 50—100 Pund mod Forudsendelse af Beløbet eller mod Efterkrav. Pris 10 Øre pr. Pund. Holstebro Svineslagteri.“ Jeg lod saa indkøbe 9½ Pund; Regningen er her: „9½ Pund Fedtegrever, 95 Øre. Betalt. Holstebro Svineslagteri.“ Og her ville ærede Medlemmer kunne se de berømte Fedtegrever og danne sig et Begreb om, hvilket smudsigt Produkt det er, man har budt de fattige Børn paa „Hebron“.

Formanden: Jeg vil henstille, om det ærede Medlem ikke kunde finde en mere passende Tid og et mere passende Lokale til at udstille sine Varer i.

Sabroe: Jeg indrømmer, de Varer ere ikke gode, men det er nødvendigt overfor den stærke Overdrivelse fra anden Side endelig en Gang at vise corpus delicti. Ærede Medlemmer ville efter Mødet have udmærket Lejlighed til at se. (*Afbrydelse*: Og smage!) Smage? Nej, det tror jeg ikke ærede Medlemmer ville, thi da jeg havde bestemt at ville tale fra denne Plads og havde faaet Pakken herhen, saa skete der det, at det ærede Medlem for Løvel (*Anders Nielsen*), der sidder et Par Pladser herfra, kaldte et af Budene hen til sig og befalede, at Pakken skulde bringes bort fra denne Plads og anbringes paa min. Nærheden af de Fedtegrever generede aabenbart det ærede Medlem alt for stærkt. Da jeg imidlertid mente, at jeg, naar jeg skulde tale der, og Pladsen der var ledig, havde Ret til at anbringe dem der, lod jeg et andet Rigsdagsbud bringe dem tilbage paa denne Plads, hvorefter det ærede Medlem for Løvel henvendte sig til Formanden og vistnok havde en meget intim Konfe-